

N:o 13.

Af herr **W. T. Lundgren**, *angående villkoren för utklarering af fartyg m. m.*

I ännu gällande tjenstgöringsreglemente för tullverket af år 1831 stadgades, att tullpass för utgående fartyg skulle underskrifvas af tullkammarföreståndaren och tolagsuppbördsmanen, sedan fartygets umgälder blifvit erlagda, hvilken föreskrift uppenbarligen tillkommit på grund deraf, att stapelstäderna hade och ännu hafva skyldighet att tillhandahålla nödiga lokaler åt tullverket och fördenskull borde åtnjuta någon säkerhet för utbekommande af de inkomster, hvarmed fullgörandet af förenämnda skyldigheter och andra för sjöfarten behöfliga utgifter skulle bestridas.

Sedan i följd af kongl. kungörelsen den 18 december 1857 förordnats, att tolagen skulle såsom särskild afgift upphöra mot godtgörelse till städerna i mån af der inflytande tullmedel, har tolagsuppbördsmanens underskrift å utgående tullpass icke längre tagits i anspråk, och derigenom hafva städerna beröfvats möjligheten att noga kontrollera, det deras öfriga inkomster af sjötrafiken, nemligen hamnafgifter för fartyg och varor, blifva före fartygens afsegling erlagda, då deremot före 1857 tolagsuppbördsmanen, som inkasserade öfriga af sjötrafiken utgående umgälder, var i tillfälle att kontrollera deras ordentliga erläggande.

Att hamnumgälderna för sjöstäderna äro högst behöfliga och till och med i många fall otillräckliga att bestrida de utgifter, som ett nöjaktigt tillgodoseende af samma trafiks behof medförer, bevisas deraf, att, enligt handels- och sjöfartskomiténs nyligen afgifna betänkande, N:o 5, 21 svenska hamnar under åren 1894—1898 haft större utgifter än inkomster med brist till belopp vexlande från 6,000 till 556,000 kronor.

Det är sålunda för städerna af stor vigt att komma i åtnjutande af sina hamninkomster, hvarför nödig säkerhet för närvarande icke finnes.

Såsom bevis derpå torde få åberopas *dels* ett från Karlskrona år 1881 i förening med hamntaxa ifrågasatt, men nekadt förbud för fartyg att afsegla innan hamnumgälderna erlagts, *dels* en från Strömstad år 1887 med enahanda påföljd ingifven underdånig ansökan i samma syfte och slutligen i prejudikatsamling refererad mål angående utsökande hos mäklare af obetalda hamnafgifter för afsegladt fartyg.

Då underlåtenhet att erlagga dessa afgifter kan först någon tid efteråt blifva på platser med liffig trafik upptäckt, försvåras åstadkommandet af erforderlig bevisning, och följaktligen kan en tillfredsställande kontroll endast vinnas derigenom, att utklarering af fartyg icke sker, förrän det visats, att dess samtliga umgälder, såväl för inkommande som för utgående, blifvit erlagda, och då en sådan föreskrift redan gäller beträffande de afgifter, som skola till tullverket och sjömanshusen erläggas, saknas skäl att göra undantag från denna regel till hamnkassornas skada.

Det är mig för närvarande obekant, huruvida det förslag till ny tullstadga, som blifvit genom kongl. generaltullstyrelsen utarbetadt, kommer att till innevarande Riksdags utlåtande öfverlemnas.

Skulle så ske hemställer jag,

att Riksdagen måtte besluta, att till nämnda stadga på lämpligt ställe tillfogas föreskrift om förbud för tullkammare eller tullplats, der klarering af fartyg kan ske, att utklarera sådant, förrinnan det visats, att fartygets samtliga umgälder, således äfven hamnafgifter, blifvit för såväl in- som utgående, i enlighet med därför fastställd taxa erlagda.

Skulle deremot nämnda förslag till tullstadga icke vid innevarande Riksdag till behandling förekomma, får jag hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t begära utfärdande af ofvannämnda föreskrift.

Stockholm den 19 januari 1901.

W. T. Lundgren.